

„A FALU, AZ EGY OLYAN HELY...”

BESZÉLGETÉS LAKATOSNÉ SIRA MAGDOLNÁVAL

„Ha a gondolkodásunk megváltozik, és nem arra várunk, hogy majd valaki helyettem megmondja, vagy valaki helyettem megcsinálja, és egyébként meg, hogy nekem ez jár, akkor nagyon komoly változást lehet elérni a legrosszabb helyzetű kistelepülésen is.”

Lakiteleken, a Kárpát-medencei Szabadegyetemen tartott előadása után, napsütésben ültünk le beszélgetni Lakatosné Sira Magdolnával, Túrístvándi volt polgármesterével, a Fehérgyarmati Járási Hivatal vezetőjével, a Népfőiskola épületekkel körülvett terében, az étterem előtt. A parkban épp szemben velünk nem állnak szobrok, de aki már sokszor körbejárta a teret, azt biztosan tudja, hogy a szálloda előtt

látható Illyés Gyula mellszobra, s aki a Nemzeti Művelődési Intézet régi munkatársa, azt is, hogy a Széchenyi teremhez vezető épület előtt Beke Pál padja kínál a komótosabb beszélgetésekhez helyet. (Amikor a Szabadegyetem első foglalkozására igyekeztem, megsimogattam a pad támlájába bevéselt portróját. Ösztönös mozdulat volt, amikor kontrolláltam magam, rájöttem, ilyesmi először fordult elő életemben. Nem bántam, hogy megtörtént. És még azt sem, hogy a könnyem is kijött.)

Máttyus Aliz: Nagyon sokat jelentett, hogy a szabadegyetem programjában három sikeres polgármester¹ is szerepelt. És, hogy ma már – még egy helyszínnel kiegészítve – film is készült ezekről a

helyekről. Sokat lehet tudni Túrístvándiról, de sose elegendő. Mesélj a Szín – Községi Művelődés olvasóinak mindent, amit csak hasznosnak, fontosnak látsz!

Lakatosné Sira Magdolna: A szabadegyetemen a túristvándi programot mutattam be. Most egy kicsit korábban kezdeném. Nekem a kisgyerekkori emlékeimben az szerepel, hogy a falu az egy olyan hely, ahol az emberek saját maguknak megtermelnek mindent. Található az udvaron csirke, kacska, disznó, a kertben gyümölcs, zöldség. És egyébként pedig esténként szívesen ülnek össze, akár a kis házak közé a padra, akár a régi, kultúrháznak nevezett intézménybe, egy-egy társasjátékra, sakkozásra. Mi például gyerekként a földes utcán nagyon gyakran tollaslabdázunk.

Túrístvándiba több mint 31 éve kerültem, aztán közel 18 évvel ezelőtt a település polgármestere lettem, és akkor láttam, hogy rettenetesen nagyot fordult a világ, változott a falu. Nem csak a társadalom, ahol egyre magasabbra épült kerítések mögé húzódtak a falvak lakói is, szűntek meg a kispadok, zártak be a kultúrházak – mert, hogy az önkormányzatoknak a forráshiány miatt talán a legelső intézkedése az volt, hogy a közművelődési feladattól vonták meg a forrást –, de szűntek meg a lakóházak mögötti baromfiudvarok is. Fűnyírózzák ma már a kertek jelentős részét. Tehát ez a mostani kép. Miközben polgármesterként azt láttam, hogy rettenetesen kiszolgáltatottak az emberek, nagyon nagy a munkanélküliség. A mi településünk a

1 Lakatosné Sira Magdolna, Köteles László (Kömlöska), Sztolyka Zoltán (Rozsály).

várostól körülbelül 15 km-re található, ezért a városi foglalkoztatásba nem elsősorban a túristvándi lakosokat vonják be, hanem a városiakat, hiszen nem kell nekik bérletdíjat fizetni. Közel 140 munkanélkülije van a településnek – egy 750 lelkes településnek –, aminek 400 körüli az aktív korú lakosságának a száma, ez egy rettenetes nagy szám. Ennek ellenére a 22.500 forintból vagy a 28.500-ból megengedhetik azt maguknak, hogy a sárgarépát is boltban vásárolják, jó drágán. Egyébként pedig soha nem tudhatóan, hogy honnan származik. Ami fontos, mert, hogy a kereskedelembe nem feltétlenül csak egészséges élelmiszer-alapanyagok kerülnek. És ugye, mire Túristvándiba kerül, azért egy ilyen sárgarépa elég drágává tud válni. Miközben ott van a sok ember, aki kéri az önkormányzattól a szociális ellátást, a munkát. És az önkormányzat is kiszolgáltatott helyzetben van valamilyen szinten, mert egy kistélepülés nagyon nagymértékben az állami támogatásoktól függ, az állami normatív támogatástól vagy a feladat finanszírozástól. A saját bevétele kevés, tekintettel arra, hogy az adók kicsik, a lakosság szociális helyzete miatt. Nagyon nehéz az önkormányzatnak miből osztogatni. Másrészt pedig azt is gondoltam polgármesterként, hogy gazdaságilag minél jobban megáll a település lakossága a saját lábán, annál kevésbé függ az önkormányzattól. És ez a függetlenedés lehetőséget adna arra is, hogy a település maga is kevésbé függjön a központi támogatásoktól. Tehát olyanra fordítsuk azt a kevés forrást – ami a rendelkezésünkre áll –, amit igazán szeretne a közösség, és ne a néhez helyzetben lévő emberek megsegítését keljen ebből folyamatosan finanszírozni, aminek soha nincs vége. Mert ha nem változtatunk a helyzeten, akkor ez nem szűnik meg, hanem állandósul. Sőt, a helyzet egyre rosszabb lesz. Aki megteheti, az előbb-utóbb el fog menni a faluból. A tanultabb emberek elhagyják a települést, ahogy ez előfordult nagyon sok szatmári vagy az ország más részén lévő szerencsétlenebb településsel, ahol nem fordítottak a sorsukon, ahogy azt mi már megtettük.

Nagyon gyorsan fogy a település népessége, és akár 10 év alatt is képes több mint 100 fővel csökkenni egy ilyen kicsi település lakossága. Ez hosszú távon a település öngyilkosságához vezet, megszűnik maga a falu. Én azt gondolom, ez ellen mindenképpen tenni kell. De ez nemcsak Túristvándi-

ban igaz, hanem minden olyan kis településen, amelyiknek nincsenek nagy lehetőségei, mert nem fog oda ipar lepedni, vagy nem változik meg a földrajzi helyzete. Mert az is egy adottság. Azt kell megnézni, mi az, amink van, és abból kiindulni.

Mi pedig úgy gondoltuk, hogy ha egyszer van egy 1500 hektárnyi területe ennek a településnek, van 700 lakosa, akkor pazarlás az, hogy a nagy multiknál vásárolják a sárgarépát meg a zöldséget, meg egyébként a húst is. Én azt is látom, hogy az utóbbi időben nagymértékben növekedett meg a rákos megbetegedések száma, akár a mi településünkön is, és ennek biztosan van összefüggése azzal, hogy mit eszünk meg, és az sem mindegy természetesen, hogy helyben maradhatna az a pénz, amit élelmiszerre költ a lakosság. Más részről pedig kiváló minőségű élelmiszert lehetne helyben előállítani. A kistermelői körülmények között előállított zöldségekben sokkal kevesebb a műtrágya vagy az olyan növényvédőszer, aminek abban nem szabad benne lenni. A hagyományos gazdálkodás ezt nem engedi meg, pontosabban nincs is rá szükség a volumene miatt.

Én persze azt is gondolom, hogy megváltozott a világ a 21. században. Én már nem gondolom azt, hogy minden portán legyen 50 csirke, 2 disznó meg 1 tehén, mert, hogy másképp akarnak élni az emberek. De abban nagyon komolyan hiszek, hogy minden településen lehet néhány olyan család, aki előállítja a település csirkehús szükségletét olyan gazdaságos üzemméretben, ami már eltartja őket. Nem kiegészítő jövedelmet ad, hanem saját foglalkoztatást eredményez ennél a családnál. És ez nagyon egyszerű számítás, hiszen a nagyüzemi körülmények között előállított 1 kg csirkehús sokkal olcsóbb, mint a kisüzemi körülmények között. De hogyha kivesszük az összes kereskedelmi árrést, ami a termelőtől a fogyasztóhoz való eljutásból adódik, akkor versenyképes tud lenni ez a kicsi termelő a maga által előállított 1000, 1500, 2000 db évenkénti csirkéjével. És azt is kiszámoltuk, hogy ennyi eltart egy embert. A mi településünkön, ahol magas a munkanélküliség, pazarlás, hogy nem ez történik. Olyan nagy beruházásra sincs szükség, hiszen megvannak még az istállók, ólak, akár elhagyott téesztelepek is, amiket erre nagyszerűen fel lehet használni. Hála Istennek, a mostani kormánynak vannak is olyan támogatásai, amik erre lehetőséget biztosítanak.

Egyrészt a fiatal gazdák támogatása, ami ugyan európai uniós támogatás, de amihez elég sok másfajta támogatás is kapcsolódik. Hiszen, mi egy olyan térségben vagyunk, ahol vannak foglalkoztatási kedvezmények, amik miatt járulékot nem kell fizetni maga után annak, aki vállalkozni szeretne. Ez egy nagyon nagy segítség a kedvezőbb sorsú térségekhez képest.

Bele kell kezdeni, bele kell vágni, hogy fordítsunk a saját sorsunkon. Nézzük meg, mi az, amivel helyben lehet tartani a helyben keletkező bevételt vagy jövedelmet. Nekünk elsősorban az élelmiszer jutott eszünkbe, mert, hogy arra szükség van minden nap. És, az is, hogy egy ilyen nagyságrendű település, mint a mienk, nem olyan gazdag, hogy megengedhesse magának, hogy havi 6 000 000 forintot máshol költsön el élelmiszerre. És akkor még nem számoltam azzal, hogy ha helyben termeljük meg az élelmiszer alapanyagot, az egyébként nálunk turistaként megforduló vendégek mennyi pluszt jelenthetnek. És helyi élelmiszerként nem csak tejre, csirkehúsra, hanem akár kolbászra, feldolgozott termékekre is gondolok. Mert ha kisüzemi körülmények között termel valaki, akkor érdemes a feldolgozásban is gondolkodni, hisz jó minőségű alapanyagot állít elő. És abból magas minőségű helyi terméket hozhat létre. Ami egyszer lehet akár Hungaricum is. Kicsit elő kell venni a régi recepteket, a régi íz-világot. Hiszen az őseink a helyi fűszernövényekkel nagyszerű étkeket állítottak elő.

Ha a helyi termelést a feldolgozással is összekötik, még több pénzt lehet helyben tartani, és nem kell elutazni

Az IKSZT átadása

sehova, tehát nem rakodik rá az árra a közlekedési költség, miközben termelés és feldolgozás helyben ad néhány embernek munkát is.

Azt is gondolom, hogy a helyi termék nem kell, hogy olcsóbb legyen, mint a nagy kereskedőláncokban kapható termék. Legyen csak ugyanannyi. Szokjanak rá az emberek. Egyébként meg azt is lehet látni – Magyarországon is vannak olyan kutatások, amik kimutatták –, hogy megváltoztak a vásárlói szokások, hála Istennek. Korábban nem nagyon vásároltak volna magyar terméket az emberek, ha az drágább. Most már azt mondják, hogyha még akkor is megvásárolnák, hogyha az drágább, csak azért, mert változik a szemléletünk.

Tudjuk azt, hogy ha magyar terméket eszünk, ha túristvándi terméket eszünk, az Magyarországon, túristvándiban jelent majd munkahelyet. Hogyha az ország bármelyik kistélepülésén élő ember a saját maga által készített terméket fogyasztja, az ott helyben jelent foglalkoztatást, munkahelyet. És én azt hiszem, ha ez támogatással működne az országban, akkor is megélné. Előbb-utóbb a közmunkaprogram jelentős részét fel lehetne emiatt számolni. Önfenntartóvá válhatna ez a fajta foglalkoztatás. Másrészt pedig az ország kiszolgáltatottsága is csökkenne. Hisz nagyszerű mezőgazdasági adottságaink vannak! A gasztronómiánk is – lehet, hogy kicsit túlzok, de – szerintem Európa bármely országával versenyben megállja a helyét. És persze lehetnek olyan termékek, amik mondjuk, bekerülhetnek nagy élelmiszerláncokba is. Mint a szatmári szilvalekvár. Amiből akkora mennyiséget kellene előállítani, amivel el lehetne látni az egész országot. Mert ez egy olyan Hungaricum, ami máshol nem nagyon előállítható. Már azért sem, mert olyan a technológiája. Ebben nincs sem cukor, sem tartósítószer, és kézzel állítható csak elő, hiszen 24 órás főzés kell ahhoz, hogy jó minőségű lekvár készüljön.

Lehetnének olyan termék-utak, amikből lehetne egészen magas szintű termék, de maradjunk csak annál, hogy csak a saját magunk szükségletét állítsuk helyben elő, ez is foglalkoztatást jelentene. És ha kicsit jobban élnek az emberek, megváltozik az egész közösség. Mert, hogy szükségünk van a közösségre. Az ember nem önmagában boldog, hanem akkor, hogyha megfelelő kapcsolatokkal rendelkezik. Akár családi kapcsolatokkal. Nagyon fontosnak

Lakatosné Sira Magdolna öt fia

tartom a családot. Nagyon örülök, hogy ezen a téren is változás van, és nem lenéznek a sok gyermeket nevelő családokat. Hogy értékké válik a gyermek. Mert a mostani elanyagiasodott világunkban nem az volt a fontos a fiataloknak, hogy természetes, hogy legyen gyerek, hanem, hogy előbb legyen lakás, autó meg minden. Persze, arra is szükség van, de bizonyos mértékig.

Most, amikor már én sem vagyok tizennyolc éves, és 5 gyermeket felneveltem, azt gondolom, a legnagyobb érték, amit az eddigi életemben létre hoztam, az az 5 gyermekem. Másképp kell erről gondolkodni a fiataljainknak is, meg kell tanítani nekik azt, hogy ez mennyire fontos, mert mindennél nagyobb boldogságot ad, és el nem vehető, mint egyébként az autó meg a ház. Mert, hogy azt a bankok nagyon könnyen lefoglalhatják, ha felelőtlenül vásároltunk.

Fontos a család, másrészt pedig a település lakossága közötti kapcsolatok is sokkal fontosabbak, mint ahogy arról a jelen állapot árulkodik. Mert nem mindegy az, hogy egy egyedülálló időseni vagy bácsi figyelmetlenség miatt megfagy a házában. Vagy, hogy oda figyel-e a település közössége arra, hogy senki se maradjon egyedül. Időnként rá nyitni az ajtót, felajánlva a segítséget, ez semmibe sem kerül.

Egyébként nagyon örülök annak, hogy ez közmunkaprogram szintjén is megjelenik. Tehát lehetősége van az önkormányzatoknak arra, hogy ilyen területen is foglalkoztassanak embereket, és

ezzel is csökkentsek, egyrészt a munkanélküliséget, másrészt meg javítsák az emberek életminőségét. A hátrányos helyzetű kistélepüléseken – mindenki tudja – egyre több az idős, talán egyedülálló ember, és egyáltalán nem mindegy, velük hogyan törődünk.

És az sem mindegy, hogy ahol élünk, abban a közösségben hogyan élünk. Vannak-e olyan közösségi alkalomok, ahová összeül a település.

Én egyébként abban is hiszek, hogy a helyi gazdaságfejlesztés csak a helyi közösségre építve működhet. Nagyon jó példák vannak arra, hogy ha egy település tiltakozik egy fejlesztés ellen, meg fogja akadályozni. Ha nem érzi a sajátjának, ha nem érzi, hogy ő abban közreműködik, nem fogja, csak addig működtetni, ameddig muszáj. Kell, hogy megbeszéljük a helyiekkel, hogy ezt szeretnénk, ide szeretnénk eljutni. Fontos, hogy folyamatosan be vannak vonva a programokba. A túristvándi program is a túristvándiak által alakult. Nem is egy személy fejében született meg. A túristvándiak közössége hozta létre, és így a sajátjuknak érzik. Hisznek benne. És emiatt van, én azt gondolom, ennek a programnak sikere.

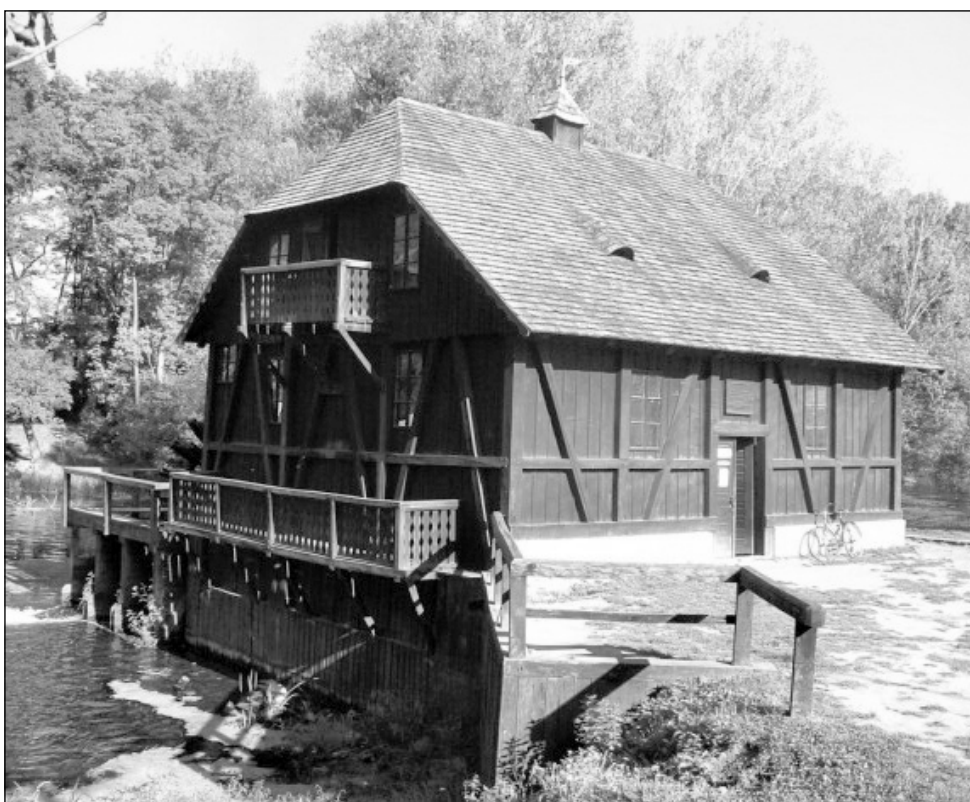
Az idegenforgalom-, a turizmusfejlesztésben nem igazán hittek 1996-ban. Mára már látják azt, hogy akik elhitték egy kis noszogatás után, hogy ezzel érdemes foglalkozni, azok már milyen eredményt tudtak elérni. És látják azt, hogy amit a településvezetés mond, az azért nem feltétlenül volt eddig sem rossz.

Kezdetben, amikor polgármester lettem, illetve megkezdtük a munkát a képviselő testülettel, még nem tudtunk rá elegendő időt fordítani, de most már odafigyeltünk arra, hogy bevonjuk az embereket a programba, és folyamatosan lépést tartsanak vele. Tájékoztatva vannak, és a változásokat ők generálják a programban. Mert, hogy ott van a helyi emberekben az a szakmai tudás, ami ehhez szükséges. Nagyon fontosnak tartom, hogy ez nem egy olyan új dolog, amit most újonnan mindenkivel meg kell tanítani. Semmi mást nem kell csinálni, mint mondjuk egy 20 éves fiatalnak haza menni, és megkérdezni az édesanyját vagy a nagymamáját, hogy hogyan művelték annak idején a kis kertet. Át tudják adni azt a tudást, ami ehhez szükséges. Meg tudja szerezni családban, akinek kell. Rengeteg tapasztalattal bírnak a helyiek. És mert rendelkezésre áll a mai napig, ezzel sok-sok kudarcot ki lehet kerülni.

Ha a gondolkodásunk megváltozik, és nem arra várunk, hogy majd valaki helyettem megmondja, vagy valaki helyettem megcsinálja, és egyébként meg, hogy nekem ez jár, akkor nagyon komoly változást lehet elérni a legrosszabb helyzetű kistelepülésen is.

M. A.: Járási vezetőként dolgozol, de Túrístvándiban laksz. Ha ránézel a falura, úgy, hogy már nem te vezetted, nem te vagy az első ember a faluban, milyennek látod. És érdekeled-e az általad megkezdettek folytatását?

L. S. M.: Túrístvándiban a programot – önkéntes munkával – továbbra is segítem. Egyébként nagyon örülök annak, hogy a település vezetése továbbra is ugyanolyan fontosnak tartja, és igyekszem nem beleszólni. Azt is meg kell tanulnunk, és ez nekem is egy nagyon nagy lecke, hogy át tudjuk engedni a terepet annak, aki ugyanolyan módon, ha talán kicsit döcögősebben is, tudja vinni a programot. Fontos, hogyha egy-egy meghatározó – szoktam mondani –, élesztő ember kiesik a közösségből, ne maradjon a megkezdett munka befejezetlenül, és ne szűnjön meg minden. Tegyük képessé fiatalokat arra, hogy tovább tudják vinni a folyamatot. Járási hivatal vezetőként pedig – ugyan teljesen más feladat az enyém, a közigazgatás egy kevésbé kreatív feladatellátás – én már most látom azt, hogy a járási hivatalhoz tartozó 50 település helyi értéktárának az összegyűjtésében járási hivatal vezetőként is nagyszerűen tudom aktivizálni

Túrístvándi vízimalom

magam. Ez a hivatal arra ad lehetőséget, hogy ezt a folyamatot ne csak egy településen indítsuk el. Megvan a településvezetőkkel a korábbi nagyszerű kapcsolat, és ezt a munkát közösen el tudjuk végezni. Elsősorban a szatmári, de a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei települések érdekében. Mert egyáltalán nem mindegy, hogy a mi megyénkben hány helyi érték, megyei érték, Kárpát-medencei érték vagy Hungaricum fog kikerülni. Mert az gazdasági potenciált is jelenthet a településnek, illetve a megyének, a térségnek. A településfejlesztés önmagában egy-egy településen nincs, azt mindig meghatározza a körülötte lévő környezet. Azt is hiszem, ha Túrístvándiban ezek a folyamatok kiteljesednek, akkor az magával fogja húzni a mellette lévő településeket is. És mi nem gondoljuk azt, hogy kizárnánk ebből a többi települést. A hitet szeretnénk bennük elültetni, hogy igenis sikerülhet, van olyan út, amit mi magunk is meg tudunk valósítani. És semmi más nem kell hozzá, csak helyi akarat, elhatározás, és aztán a cselekedet. Amire együttműködést ajánlunk a jövőben.

M. A.: A helyi érték közösségképző, közösségfejlesztő erejét hogy látod?

L. S. M.: Nagyon komolyan hiszek benne. Hiszen azt látom, hogy a túrist-

vándiak nagyon büszkék arra, hogyha van valamijük. Mindegy, hogy az egy recept, egy növény, egy ritka állat, vagy egy olyan helyi ember, aki nagyszerűen tudja elmesélni a régi történeteket, vagy egy olyan néni, aki tudja, hogyan kell gyertyát önteni. Régen nagyon jól használták a különböző népi gyógymódokat, és, hogy azok hogyan működtek. A sótlan disznósírral bekent ruha tüdőgyulladás ellen nagyszerűen használt. Sorolhatnám ezeket az értékeket. És a helyi közösségben ezeknek a felkutatása közösségteremtő dolog lehet. Talán hordoznak egy olyan nagyon pozitív üzenetet az egész településnek, hogy azok is meg fognak mozdulni, akik egyébként eddig bebújtak a nagy kerítések mögé, és nem nyitották ki az ajtót.

Meglepődve tapasztaltam, hogy milyen értékek rejlenek az egyházi könyvekben, éppen ezért nagyon nagy álmom az, hogy a kistelepülési egyházi könyveket digitalizáljuk, és ezzel megőrizzük az utóknak. Találtam a túristvándi egyházi könyvekben mondjuk olyan adatot, hogy az 1600-as évek elején a település egyszerre tért át a református hitre az ottani lelkésszel, aki ugye egyébként katolikus volt. Mit üzen ez nekem most? Azt, hogy akkor is egy volt a település. Tehát egy olyan közössége volt ennek a falunak már akkor, hogy képesek voltak egyszerre

változni. Ez azért rendkívül ritka. És azt gondolom, hogy ezeknek az értékeknek a felkutatása nagyon fontos, mert, hogy most ebből lehet táplálkozni. Aki nem tiszteli a múltját, annak nincsen jövője se. És egyébként meg teremődhetnek olyan új értékek is a településen, mondjuk ennek a helyi értéknek a felkutatása során, amit már elfeledtek, nem tudtak. Vagy mondjuk, létrehozhatnak ebből egy magasabb értéket, akár egy olyan helyi terméket, ami nem feltétlenül csak túristvándi érték lesz, hanem akár Hungaricummá is válhat a jövőben.

M. A.: Még egy kérdést engedj meg! Őt gyereket neveltél fel. A te szemléleted olyan, hogy ezzel lehet országot építeni. A gyerekeid közül érzel már valamelyikükben ehhez hasonló szemléletet, akár-rást, gondolkodásmódot?

L. S. M.: Igen. A fiam lett a polgármester a településen. Az elmúlt 16 év alatt ők háttérbe vonultak, és úgy segítettek engem, mint az édesanyjukat. Az ifjúság közösségi életében benne voltak, mert ifjúsági polgármester is volt Tibor fiam, illetve az öt gyermekem közül több is. Ez mutatta azért, hogy érdeklődnek a közösség iránt. És most a legnagyobb örömöm az, hogy a fiam, aki jól ismeri az önellátó programot, nem túl régen, egy hete olyan új gondolatot hozott a programba, ami engem is meglepett. Ez azt mutatta a számomra,

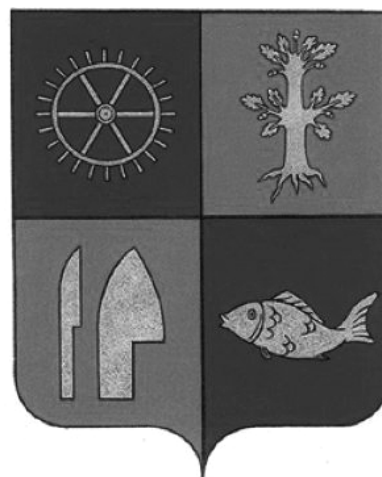
hogy ő ugyanúgy hisz ebben, mint ahogyan én. Anélkül, hogy én tanítottam volna neki. Hogy ez a gondolat belőle jött, számomra ez a legfontosabb. Most győződhettem meg arról igazán, hogy jó kézbe tettem a település sorsát. Eddig is tudtam ugyan, hogy képes ennek a feladatnak az elvégzésére, de nem tudtam, hogy ilyen mértékben saját maga is hisz benne.

M. A.: Mert ez egy innovatív elgondolás, amihez nem elég a konstruktív agy, kell hozzá a hit is?

L. S. M.: Igen. Egy teljesen új elemet talált ki.

M. A.: Óriási pillanat lehetett neked!

L. S. M.: Igen, igen. Azóta még nem beszélünk személyesen, de telefonon már mondtam neki. Amikor ez történt, el kellett mennem Pestre, és már este nem beszélünk, s az úton Pestre felhívott, hát, szerintem kíváncsi volt a véleményemre. Én meg alig vártam, hogy már hívjon, mondhassam neki, hogy nagyon büszke vagyok rá. Én most már inkább csak anyaként szeretnék neki segíteni. Meg a népfőiskolánk programjait tovább vinni, illetve a határ menti együttműködést kiterjeszteni. Túristvándinak a gazdasági központjait Trianon levágta. Ezeknek az együttműködéseknek az erősítése gazdaságilag is

fontos nekünk, túristvándiaknak is. De fontos a határon túli területeknek is. Mert, hogy közösen tudunk esetleg egy jobb gazdasági, közösségi szintre felemelkedni. Nem véletlen az, hogy a mi népfőiskolánk Bethlen Gábor nevét vette fel. Az ő idejében volt ez a szatmári vidék olyan gazdasági állapotban, ahova szeretnénk elérni.

M. A.: Köszönöm. Ez a beszélgetésnek egy gyönyörű lezárása volt. Hogy büszke lehetsz a fiadra, én a világ legnagyobb dolgának tartom. És hogy végül szóba hoztad Bethlen Gábort, a fejedelmet, a gazda mintaképét, külön is köszönöm. További jó munkát kívánok.

L. S. M.: Köszönöm.

LAKATOSNÉ SIRA MAGDOLNA vagyok, 1964. szeptember 22-én születtem Fehérgyarmaton. Édesapám víz,- gáz- és fűtészerező, édesanyám védőnő volt (1971-ben balesetben meghalt). 3 húgom van. Az általános iskolát Kölcsen végeztem. Közben magántanulóként a nyíregyházi Zeneiskola 6 osztályát is elvégeztem zongora szakon. A fehérgyarmati Zalka Máté gimnáziumban érettségiztem orosz tagozaton.

Férjhez mentem, Túristvándiba, Lakatos Józsefhez, 1982-ben, és egymás után született öt fiúgyermekünk, Tamás József 1982, Géza Miklós 1986, Tibor 1987, Norbert 1989 és Gergely 1992. Férjem villanyszerelő szakmunkás. Jelenleg hivatásos sofőrként dolgozik.

1996. november 23-a óta voltam Túristvándi polgármestere, 2012-ben a Fehérgyarmati Járási Hivatal vezetője.

1997-ben mérlegképes könyvelői felsőfokú szakképesítést szereztem vállalkozási szakon. 2003-ban Igazgatásszervezői főiskolai oklevelet, 2004-ben Európai Uniósi pályázati szakértői tanúsítványt, 2005-ben Szociális Gazdaság szakterület tanúsítványt, 2006-ban egyetemi településmenedzsment és városgazdálkodási szakértői oklevelet, 2008-ban Szociális Szövetkezeti Tanácsadói tanúsítványt és felsőfokú ingatlanvagyon értékelő és közvetítő képesítést szereztem.

Tagja vagyok a Csengey Dénes Vándoregyetem Karácsony Sándor közművelődési kollégiumának 2005 óta. Ettől kezdve kötődöm Lakitelekhez. Politikával aktívan a 2002-es választások elvesztését követően kezdtem el foglalkozni. Tagja vagyok a Nemzeti Fórum Egyesületnek.

2005 óta tagja vagyok az Ung-Tisza-Túr Eurorégió Egyesületnek, mely Szlovákiában bejegyzett szervezet. Az Ung-Tisza-Túr EGTC egyik kezdeményezője voltam, és engem jelöltek a felvidéki, partiumi és kárpátaljai polgármesterek a szervezet vezetőjének – az egyesület bejegyzése folyamatban van. Európában elsőként hoztuk létre a szervezetet.